

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/441/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411212453
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šramková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1411212453.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Česká republika, s.r.o., IČO: 25 117 483, so sídlom Novodvorská 944, Praha 4, Česká republika, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi: L. Q., Q.. XX.XX.XXXX, F. R. U. U. - D., t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou Katarínou Hlinkovou, zamestnankyňou Okresného súdu Bratislava V, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom Važecká 16, Prešov, zast.: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 4.087,23-€ s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 11C 319/2011-68 zo dňa 29. mája 2012, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a .

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti sa p o t v r d z u j e .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 99,79 -€ k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania. Navrhovateľovi cestou Daňového úradu Bratislava vrátil súdny poplatok vo výške 220,50-€.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na späťvzatie návrhu navrhovateľom zo dňa 28.05.2012 pred začatím konania konanie podľa ust. § 96 ods. 1, 3 O.s.p. zastavil.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Navrhovateľ procesne zapríčinil zastavenie konania, návrh vzal späť bez uvedenia dôvodu, bol preto povinný odporcovi ako aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nahradiť trovy konania. Nakoľko si odporca náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania ani vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, i keď si uplatnil náhradu trov konania, a to trovy právneho zastúpenia, a to s poukazom na nedostatok účelnosti predmetných trov. Vychádzal zo skutočnosti, že vedľajším účastníkom je združenie podľa ust. § 25 zákona č. 250/2007 Z.z.. Účelom zriadenia takejto právnickej osoby okrem iného je podávanie návrhov na začatie konania na správnom orgáne či súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov, účasť v konaní v procesnom postavení účastníka konania, tiež zastupovanie spotrebiteľa v konaní pred štátnymi orgánmi. Predpokladom pre zápis združenia pritom je tiež skutočnosť, že združenie aktívne pôsobí v oblasti ochrany spotrebiteľov po dobu najmenej 2 rokov, z čoho má vyplývať požiadavka, aby združenie bolo spôsobilé bez zastúpenia advokátom poskytovať aktívnu pomoc spotrebiteľovi, vrátane kvalifikovanej právnej pomoci.

Združenie na ochranu spotrebiteľa sa môže v postavení vedľajšieho účastníka dať zastúpiť advokátom. Náhradu za takéto zastupovanie v prípade takéhoto subjektu, ktorý vznikol práve z dôvodu zastupovania účastníka v konaní, nie je možné považovať za účelne vynaložené náklady pre účely náhrady trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Súd prvého stupňa uviedol, že nemohol tiež prihliadnuť na hľadisko skutkovej či právnej zložitosti veci z pohľadu vedľajšieho účastníka, ktorý sa zúčastňuje rovnakých alebo obdobných sporov aj v iných prípadoch prejednaných pred súdmi. Konkrétne obrana vedľajšieho účastníka spočívala vo vznesení námietky premlčania, bez uvedenia konkrétnej námietky či skutočností, vzťahujúcich na konkrétnu vec. Tiež doplňujúce podanie vedľajšieho účastníka obsahovalo citácie ust. § 52 OZ a nasl., ust. § 48 a § 457 OZ.

O vrátení súdneho poplatku súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 11 ods. 3, 4, 6 zákona č. 71/1992 Zb. a navrhovateľovi vrátil krátený súdny poplatok vo výške 220,50-€.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 4.07.2012 odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu, a to v časti, v ktorej súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal právo na náhradu trov konania. Žiadal, aby odvolací súd zaviazal navrhovateľa na vyčíslenú náhradu trov konania na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Vedľajší účastník na strane odporcu v podanom odvolaní považoval názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého má svoju činnosť vykonávať bez advokátov za ničím neodôvodnený. Zdôraznil, že je neziskovou organizáciou zloženou z laikov v oblasti práva, ktorého členkou je len jedna právnička, ktorá sa nezaobrá výkonom svojho povolania. Za predpokladu, že súdy nebudú vedľajšiemu účastníkovi priznávať právo na náhradu trov konania, stratí pomoc advokátov, od ktorých nemôže dlhodobo požadovať výkon povolania zadarmo. Cieľom štátu a jeho orgánov by pritom malo byť vnesenie čestnosti a morálnosti do spotrebiteľských vzťahov. Nakoľko sa zaoberá stotisícami konaní, vyvolaných ekonomicky, materiálne a personálne vybavení dodávateľmi a vymáhačskými spoločnosťami, neziskové združenie nemôže s nimi držať krok. V súvislosti s efektívnym spôsobom činnosti združení s pomocou advokátskych kancelárií sa hneď vynárajú úvahy o nehospodárnosti, nadbytočnosti a účelovosti právneho zastúpenia s poukazom na množstvo vecí a náhradu trov právneho zastúpenia. Podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv EÚ sú členské štáty povinné zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Každý pritom musí mať možnosť sa poradiť, obhajovať či nechať sa zastúpiť. Konštatovania okresného súdu o neúčelnosti vynaložených nákladov na zastupovanie prispievajú len k ochrane hospodárskych záujmov vymáhačských a dodávateľských organizácií, uplatňujúcich aj premlčané pohľadávky. Súd sa pritom nezaoberal účelnosťou právneho zastúpenia navrhovateľa, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok ako predmetom svojej činnosti. Účelnosť trov má preukazovať skutočnosť, že navrhovateľ práve po vstupe vedľajšieho účastníka na strane odporcu do konaní berie hromadne žaloby späť.

Vedľajší účastník poukázal aj na čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, ako aj judikatúru ESĽP, podľa ktorých má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdom, inými štátnymi orgánmi či orgánmi verejnej správy. Vedľajší účastník ako občianske združenie, až na výnimku zložené z laikov v oblasti práva, pripravené dôsledne presadzovať a chrániť v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, nakoľko neinformovaný spotrebiteľ zvyčajne nevyhľadá pomoc advokáta ani združenia. I keď je vedľajší účastník združením na ochranu spotrebiteľa, podľa skúseností s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch ako aj množstvo vecí sa bez pomoci advokátov nezaobíde. Ak má právo na zastupovanie advokátom na napĺňanie svojich cieľov, je potrebné, aby mu súdy priznávali aj náhradu trov konania. Právo na advokáta ako aj na náhradu trov konania vyplýva aj z rozsudku Súdného dvora EÚ vo veci C-279/09. Mal za nesporné, že vzhľadom na rozsah agendy a právnu variabilitu sa bez právneho zastúpenia nezaobíde. Nejedná sa o jednoduchú agendu, je to agenda nákladná a bez pomoci advokátov právne neuskutočiteľná. Náklady na právne zastupovanie sú pritom účelné, čoho dôkazom sú výsledky konaní, náklady sú pritom nevyhnutné na umožnenie pokračovania v činnosti pri ochrane spotrebiteľov. Je evidentné, že nemá snahu o navyšovanie trov konania, obmedzuje sa len na prípravu a prevzatie zastúpenia, odpor k žalobe, či vyjadrenie.

K rozhodnutiu o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 23.02.2012, č.k. 2Co/16/2012-60, uznesenie Krajského súdu v

Prešove zo dňa 23.02.2012, č.k. 18Co/16/2012-48 a uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.02.2013, sp. zn. 7Co/19/2012 a mnohé ďalšie s dôrazom na to, že predmetné rozhodnutia boli vydané v obdobnej právnej veci, pričom vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu bola náhrada trov právneho zastúpenia priznaná. Poukázal aj na novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., poľa ktorého trovami konania je aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Pre prípad pochybnosti a vzhľadom na postoj súdu prvého stupňa pri výklade únijských noriem v otázke práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania navrhol konanie prerušiť a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke:

1) Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 38 v spojení s čl. 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že právom na súdnu ochranu je aj právo združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov na právne zastúpenie.

2) Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou združení podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

3) Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, sa majú vykladať tak, že združeniu patrí náhrada trov za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť sa spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky, podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice Rady 2005/29/ES.

Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

4) Či právna úprava podľa § 142 až § 151 Občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

5) Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a pritom sa nevyporiada s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v porovnateľných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne vyjadril navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 12.08.2012. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zastával názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej evidencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Mal za to, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá združenie žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O.s.p. Uviedol, že vedľajší účastník na strane odporcu v súvislosti s dôvodnosťou trov konania poukázal na ustanovenie § 137 O.s.p., avšak podľa navrhovateľa združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov

konania argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník na strane odporcu poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania, a na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo členských štátov alebo posudzovať jeho platnosť.

Odporca sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti je vecne správne a odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd vzhľadom na návrh vedľajšieho účastníka, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa ust. § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. sa najprv zaoberal týmto návrhom.

Podľa ust. 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o takzvanej predbežnej otázke (prejudiciálne konanie) je konaním pred Súdnym dvorom ES a zároveň konaním, ktoré z hľadiska svojej dôležitosti pre celkový systém komunitárneho práva zohráva prvoradú a nezastupiteľnú úlohu. Všetky základné idey a princípy komunitárneho práva, ktoré neboli striktné definované v primárnom práve (v zakladajúcich zmluvách, ich dodatkoch a doplnkoch), doviedil vo svojej judikatúre Súdny dvor ES (princíp prednosti komunitárneho práva, princíp bezprostredných účinkov komunitárneho práva atď.).

Konanie o predbežnej otázke vychádza z niekoľkých zásadných premís. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že charakter komunitárneho (a následne únieového a európskeho), predovšetkým doktrína priority, prednosti komunitárneho práva pred právom vnútroštátnym, predpokladá, že akékoľvek nejasnosti či divergencie vyplývajúce z jeho aplikácie nemôže záväzným spôsobom vykladať vnútroštátny (národný) súd. Vnútroštátny súd nemôže rozhodovať o otázkach platnosti a výkladu komunitárneho práva, ale ako jediný je oprávnený závery Súdneho dvora ES aplikovať na konkrétny ním prejednávaný prípad.

Vnútroštátny súd môže položiť len takú otázku, ktorá sa týka :

- výkladu komunitárneho práva, konkrétne výkladu Zmluvy o založení ES
- platnosti sekundárneho práva komunitárneho práva
- výkladu štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES.

Vo všetkých prípadoch musí vnútroštátny súd preukázať, v čom je posúdenie nastolenej otázky podstatné pre konkrétne rozhodnutie vo veci (viď dôvodovú správu k § 109 O. s. p. Občiansky súdny poriadok Š. a kolektív, U. edícia komentované zákony).

Vedľajší účastník svojim návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal aby Súdny dvor ES zodpovedal na otázky výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale domáha sa vedľajší účastník zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok,

ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na uvedené vyššie odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. ako nedôvodný zamietol.

Predmetom odvolacieho konania bol nárok vedľajšieho účastníka na trovy konania.

Podľa obsahu odvolania vedľajší účastník v odvolaní v prvom rade namieta nerovnaký prístup súdu a tú skutočnosť, že mu súdom prvého stupňa je odmietané právo na právne zastúpenie advokátom.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd prvého stupňa neodmietol vedľajšiemu účastníkovi na riadne právne zastúpenie advokátom (resp. právnou spoločnosťou). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa takýto postup ani nenasvedčuje. Preto odvolanie vedľajšieho účastníka je v tomto smere nedôvodné a kontraproduktívne.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Z konania je nesporné, že navrhovateľ svojim podaním zo dňa 25.05.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 25.05.2012 vzal návrh späť a žiadal konanie zastaviť.

Z konania je tiež nesporné, že vedľajší účastník oznámil vstup do konania podaním zo dňa 17.02.2012, doručeným súdu dňa 22.02.2012. Týmto podaním žiadal o doručenie návrhu na začatie konania. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 22.02.2012.

K podaniu priložil vedľajší účastník kópiu plnomocenstva zo dňa 17.2.2012, ktorým vedľajší účastník splnomocnil advokáta, JUDr. Igora Šafranka, na „zastupovanie vo všetkých právnych veciach, tak v konaniach základných, ako aj v konaniach vykonávacích, vrátane konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch a podnetoch Súčasne JUDr. Igora Šafranka splnomocnil na vykonávanie úkonov právnych služieb a zúčastňovanie sa úkonov právnych služieb v rozsahu a počte, ktorý uzná za potrebný, pokiaľ neobdrží iný písomný pokyn.....“

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k názoru, že navrhovateľ späťvzatím návrhu zavinil zastavenie konania.

Vedľajšiemu účastníkovi teda môžu patriť trovy právneho zastúpenia, musia však spĺňať podmienku, že boli potrebné pre účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. súd pri priznávaní trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, musí prihliadať a každý jeden úkon právnej služby musí posudzovať podľa toho, či bol potrebný na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu

trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4 M Cdo 21/2009).

V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcu vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, prípadne úkony, ktoré podnietili konanie navrhovateľa k späťvzatiu návrhu.

Z úkonov vedľajšieho účastníka a to z podania zo dňa 17.02.2012, doručenému súdu dňa 22.02.2012 vyplýva, že vedľajší účastník vstupoval do konania v čase, kedy nemal vedomosti o obsahu žalobného návrhu, teda čoho sa navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu domáha. Týmto podaním, ktorým zahlásil svoj vstup do konania zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu na začatie konania. Preto pri udeľovaní plnej moci zo dňa 17.2.2012 nemohol vedľajší účastník advokátovi poskytnúť žiadne informácie o konaní, o žalobnom návrhu. Samotné prevzatie zastupovania advokátom bez toho, aby mu boli poskytnuté akékoľvek informácie o konaní nie je možné považovať za úkon právnej pomoci v zmysle vyššie uvedenej citovanej vyhlášky, a tým ani za účelne vynaložené trovy konania na uplatňovanie, alebo bránenie práva.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník na strane odporcu je zastúpený advokátom, ktorý žiadal o priznanie náhrady trov konania. Zo samotného podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka vyplýva, že žiadal o doručenie návrhu na začatie konania, z čoho je zrejmé, že sa chcel oboznámiť so spisovým materiálom. Nie je v danom prípade zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca vedľajšieho účastníka konania oboznámil so spisovým materiálom. To, že právny zástupca vedľajšieho účastníka považoval za potrebné oznámiť vstup združeniu do konania, o predmete ktorého nemal vedomosť, nie je úkonom v konaní, a uplatnené trovy konania za tento úkon nie sú účelne vynaložené.

Odvolačný súd sa vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia zaujal názor, že v prejednávanej veci nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Z plnomocenstva udeleného právnomu zástupcovi vedľajším účastníkom vyplýva, že k prvému úkonu právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia došlo dňa 17.2.2012, v ktorej plnej moci nie je ani uvedená spisová značka predmetného konania, ani označený súd na ktorom má byť konanie vedené. U obsahu plnej moci ani nie je zrejmé pre aké konanie je predmetná plná moc udelená. Je potrebné konštatovať, že ide o všeobecné splnomocnenie vyjadrené ...“ na zastupovanie vo všetkých právnych veciach, tak v konaniach základných, ako aj v konaniach vykonávacích, vrátane konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch a podnetoch Súčasne JUDr. Igora Šafranka splnomocnil na vykonávanie úkonov právnych služieb a zúčastňovanie sa úkonov právnych služieb v rozsahu a počte, ktorý uzná za potrebný, pokiaľ neobdrží iný písomný pokyn.....“ Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania vedľajší účastník nepoznal predmet sporu a ani len nemal vedomosť, či v predmetnom konaní bude vôbec zastupovať. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom by mal byť spotrebiteľ, v konaní o ktorom vedľajší účastník nemal ešte vedomosť a bez akejkoľvek bližšej vedomosti o konaní a o predmete a štádiu konania, do ktorého by mal vstúpiť, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Trovy, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi za uvedený úkon právnej služby, teda nemožno považovať za účelne vynaložené. Odvolací súd nepopiera existenciu úkonu prevzatie a príprava zastúpenia právny zástupcom vedľajšieho účastníka, len za tento úkon vedľajšiemu účastníkovi správne nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia z dôvodu, že nespĺňa podmienku účelnosti vynaloženia vyžadovanú § 142 ods. 1 O. s. p..

Taktiež nie je možné podanie zo dňa 27.04.2012, doručené súdu prvého stupňa dňa 07.05.2012, nazvané ako vyjadrenie vedľajšieho účastníka, hodnotiť ako účelne vynaložené trovy konania na uplatňovanie, alebo bránenie práva.

Vo vzťahu k vznesenej námietky premlčania ako úkonu právnej služby vykonanému právny zástupcom vedľajšieho účastníka má odvolací súd za to, že ani trovy právneho zastúpenia vynaložené vedľajším účastníkom na tento úkon právnej služby nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva, nakoľko tento úkon nebol nevyhnutný pre úspech odporcu vo veci. Vznesenie námietky premlčania je všeobecné a bez toho aby vedľajší účastník uviedol bližšie znalosti o prejednávanej veci. Zo samotného podania a odôvodnenia námietky premlčania ako to uviedol v

podaní, V súdnej veci nie je potrebné sa zaoberať bližšie zmluvnými podmienkami a praktikami dodávateľa, nakoľko žalobca od zmluvy odstúpil listom zo 04.07.2008, pričom určil lehotu na plnenie dňa 08.07.2008 nakoľko bola žaloba podaná dňa 22.09.2011, vznášame námietku premlčania a navrhujeme žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania“... je možné konštatovať, že takéto vznesenia námietky premlčania nie je možné kvalifikovať ako úkon právnej služby potrebný na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Z konania nemožno dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal žalobu späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko navrhovateľ dôvod späťvzatia návrhu nekonkretizoval. Odvolací súd poznamenáva, že jedine navrhovateľ ako pán sporu má právo disponovať so žalobou, čo zahŕňa aj jej späťvzatie či už s uvedením dôvodu alebo bez. Súd pritom v prípade späťvzatia žaloby bez uvedenia dôvodu, neskúma aké dôvody navrhovateľa k späťvzatiu žaloby viedli. Záver súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za úkony právnej služby je preto správny.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 a § 149 O. s. p.. Navrhovateľovi vznikli trovy právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka. Navrhovateľ si trovy konania v odvolacom konaní vyčíslil vo výške 99,79-€ s DPH, pozostávajúce z 1 úkonu právnej služby vo výške 90,63-€ s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 9,16-€ s DPH, ktorých náhradu odvolací súd navrhovateľovi priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.